

§ 99.

Urzędy mają prawo wolnego wstępu do gorzelni w czasie oznajmionego ruchu o każdej porze, w czasie zaś jej czynności od 6 r. do 9 w., w tym celu wejście do gorzelni powinno być niezwłocznie otwierane. W razie niebezpieczeństwa zwłoki urzędnicy mają wstęp o każdej porze. Upoważnienie to stosuje się do wszelkich pomieszczeń oznajmionych, oraz do pomieszczeń zawierających przyrządy odpędowe lub części wyłączonych z użycia przyrządów odpędowych, tudzież gorzelniane płody nie zawierające skrobi.

§ 100.

Dostęp do gorzelni powinien być wolny dopóki trwa praca lub też ktokolwiek z ludzi tam przebywa. Władza administracyjna może uczynić pod tym względem ułatwienia.

§ 101.

W pomieszczeniach podlegających dozorowi nie wolno czynić zarządzeń uniemożliwiających lub utrudniających ten dozór.

§ 102.

Właściciel gorzelni obowiązany jest udzielać urzędnikom wszelkich dotyczących przedsiębiorstwa wiadomości, niezbędnych w celach kontroli lub statystyki, nadto przy wykonywaniu przez urzędników czynności służbowych, dostarczać im pomocy w przyrządach i ludziach.

Wyżsi urzędnicy korzystają z prawa wglądu do ksiąg i dowodów piśmiennych odnoszących się do wyrobu spirytusu, a przy gorzelniach rolniczych do ksiąg i dowodów piśmiennych odnoszących się do trybu gospodarstwa rolnego.

§ 103.

Gdyby ukarano właściciela gorzelni za zatajenie podatku, wówczas można poddać gorzelnię dozorowi wzmocnionemu.

W takim razie koszta dozoru ponosi właściciel, a zaległości tych kosztów korzystających z pierwszeństwa ustawowego ściąga się w trybie postępowania przymusowego i bezspornego przepisane dla ściągnięcia cel.

§ 104.

Właściciele gorzelni nie prowadzący przedsiębiorstwa osobiście, powinni oznajmić urzędowi skarbowemu osoby, które działać mają w ich imieniu jako kierownicy ruchu.

Przepisy art. 102 i 103 ust. 1, wydane dla posiadaczy gorzelni stosuje się w równej mierze i do kierowników ruchu.

§ 115.

Kto staje się winnym defraudacji podatkowej podlega karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej należności podatkowej, najmniej jednak 10 marek w każdym poszczególnym wypadku. Nadto należy uiścić przypadający podatek.

§ 130.

Wykroczenia przeciwko niniejszej ustawie i odnoszącym się do niej przepisom wykonawczym publicznie ogłoszonym lub też wprost osobom zainteresowanym oznajmionym, jeśli nie podpadają pod § 115, podlegają grzywnie porządkowej w wysokości jednej do trzystu marek.

§ 141.

Kto pozbawia Skarb Państwa dochodu przez umniejszenie podatku od kwasu octowego (§ 110 ustęp 1), staje się winnym defraudacji podatkowej.

§ 142.

W równej mierze uważa się za defraudację świadome nabywanie tudzież zbywanie esencji octowej nie opodatkowanej wskutek zdefraudowania przypadającego od niej podatku.

§ 145.

Spirytus i wódki będące w wolnym obrocie a w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej nie opodatkowane według stawek § 105, podlegają opłacie uzupełniającej według szczególnych przepisów Rady Związkowej opłacie dodatkowej po 0,35 mk. za litr alkoholu.

§ 148.

Opłatę uzupełniającą można odroczyć na 6 miesięcy bez zabezpieczenia. Przepisy §§ 8, 9, 23 i przepisy karne stosuje się analogicznie i do opłaty uzupełniającej.

1016.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 listopada 1922 r.

w przedmiocie dodatków rodzinnych dla osób wojskowych.

Na podstawie art. 62 ustawy tymczasowej z 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 106, poz. 699) zarządza się co następuje:

§ 1. Zawodowym wojskowym przyznaje się prawo do pobierania należności rodzinnych, określonych w punkcie b. art. 16 tymczasowej ustawy z 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 106, poz. 699), także dla pasierbów do ukończonych ośmnastu lat życia oraz dla dzieci ślubnych i pasierbów do ukończonych lat dwudziestu czterech, o ile uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać.

§ 2. Ministra Spraw Wojskowych upoważnia się do zaliczania do najbliższej rodziny w drodze wyjątku dzieci ponad wiek dwadzieścia cztery lat w wy-

padkach ułomności fizycznej, umysłowej albo nieuleczalnej choroby, jako też w wypadkach, gdy studja przewlekły się ponad wiek dwadzieścia cztery lat z powodu służby wojskowej, odbytej na skutek zarządzonej mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej albo pełnionej w tym czasie służby ochotniczej.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 listopada 1922 r.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

1017.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 grudnia 1922 roku

w przedmiocie poddania sądownictwu doraźnemu na obszarze m. st. Warszawy dalszych przestępstw wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. w przedmiocie sądów doraźnych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. w przedmiocie sądów doraźnych (Dz. P. P. P. № 55 poz. 341) zarządza się co następuje:

§ 1. Na czas trwania stanu wyjątkowego na obszarze m. st. Warszawy zarządzanego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 1922 roku w przedmiocie zarządzenia stanu wyjątkowego (Dz. U. R. P. № 110 poz. 1010) poddaje się dodatkowo sądownictwu doraźnemu na obszarze m. st. Warszawy następujące przestępstwa:

- a) rozruch przewidziany art. 123 K. K.;
- b) pogwałcenie przepisów bezpieczeństwa powszechnego i osobistego przewidziane art. 222 K. K.;
- c) zabójstwo przewidziane art. 455 ustęp 3 K. K. (zabójstwo osoby urzędowej podczas wykonywania lub z powodu wykonywania przez niego obowiązków służbowych) tudzież przewidziane art. 455 ustęp 4 K. K. (zabójstwo naczelnika straży wojskowej), także art. 455 ustęp 8 K. K. (zabójstwo w sposób niebezpieczny dla życia wielu osób), art. 455 ustęp 11 K. K. (zabójstwo z zasadzki) oraz art. 455 ustęp 13 K. K. (zabójstwo w celu ułatwienia popełnienia innej zbrodni);
- d) uszkodzenie środków komunikacyjnych przewidziane art. 556 i 557 K. K. o ile w obu tych wypadkach uszkodzenie dotyczy urządzenia służącego do użytku publicznego lub rządowego;
- e) uszkodzenie komunikacji kolejowej przewidziane art. 558 K. K.

f) uszkodzenie cudzego mienia przewidziane art. 562—564 K. K.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Wewnętrznych: *K. Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

1018.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 20 października 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych i Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie wprowadzenia za Ziemię Wileńską niektórych rozporządzeń sanitarnych.

Na podstawie zasadniczej ustawy sanitarnej z 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371), ustawy z 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67 poz. 402) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 569) — zarządza się co następuje.

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego wprowadza się:

- 1) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 42, poz. 257) wraz z obwieszczeniami w przedmiocie sprostowania tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 57, poz. 360);
- 2) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z 26 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 242) w przedmiocie uzupełnienia art. 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 42, poz. 257);
- 3) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z 20 września 1920 r. w przedmiocie zgłaszania zatruc ołowiem, cynkiem, fosforem, arsenikiem i rtęcią w zakładach przemysłowych, fabrykach i warsztatach (Dz. U. R. P. № 98, poz. 652);
- 4) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z 23 stycznia 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów (Dz. U. R. P. № 10, poz. 78);
- 5) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z 6 marca 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przepi-